

Gdje sam, kako sam, zašto sam?

Da mi je netko rekao prije 4 mjeseca kad smo imali KitchenAid proslavu 5. rođendana bloga da ću vam uskoro ovo pisati 800 kilometara od svojeg doma nebi mi vjerovala. Ipak ovo nije odluka koju smo donijeli nenadano ili u nekom hiru već je to želja koja se dugo krila u nama.

Kad pričam o nama govorim o osobi koja mi je najveća podrška i moj fan posljednjih 9 godina, moj B. Donijeli smo odluku racionalno, pripremali se mjesecima na sve što nas može dočekati, na to da možda neće sve ići po planu, na to da možda neće u neko vrijeme peći kolače i pisati blog, da nećemo svoju obitelj i najbolje prijatelje vidjeti kad nam se poželi...bilo je trenutaka kada smo poželjeli odustati od svega ali svakodnevni razvoj događaja u Hrvatskoj tjerao nas je dalje i dalje u ovu namjeru.

Oboje radimo od 18.-te godine i u ovojima nekih ljudi oko nas mi smo imali dobre poslove. On u

državnoj firmi, ja u dobrostojećoj privatnoj firmi. Uvijek smo bili fer, uvijek smo radili onako kako nam je rečeno ali smo uvijek tražili nešto više što nažalost u Hrvatsko nismo mogli dobiti.

Kad pričamo o tome koliko nam je dovoljno za život uvijek razmišljamo o tome koliko puno radimo te želimo biti nagrađeni za taj svoj rad. To je nešto što se u Hrvatskoj rijetko događa jer uvijek nalazimo na nepravde, uvijek netko ima veze pa ima bolja primanja, uvijek netko manje radi pa opet ima bolji status jer, ponavljam se, ima veze.

8 punih godina radili smo oboje raznorazne poslove, neko vrijeme nismo za svoj rad dobivali plaće iako su vlasnici tih firmi bili visoko pozicionirani političari, mislim da ni ja ni B. nismo u tih 8. godina bili duže od 3 mjeseca nezaposleni. Kupili smo auto, živjeli smo kao podstanara, pokušali uživati u svojim mladim godinama koliko smo mogli s obzirom na posao i financije,

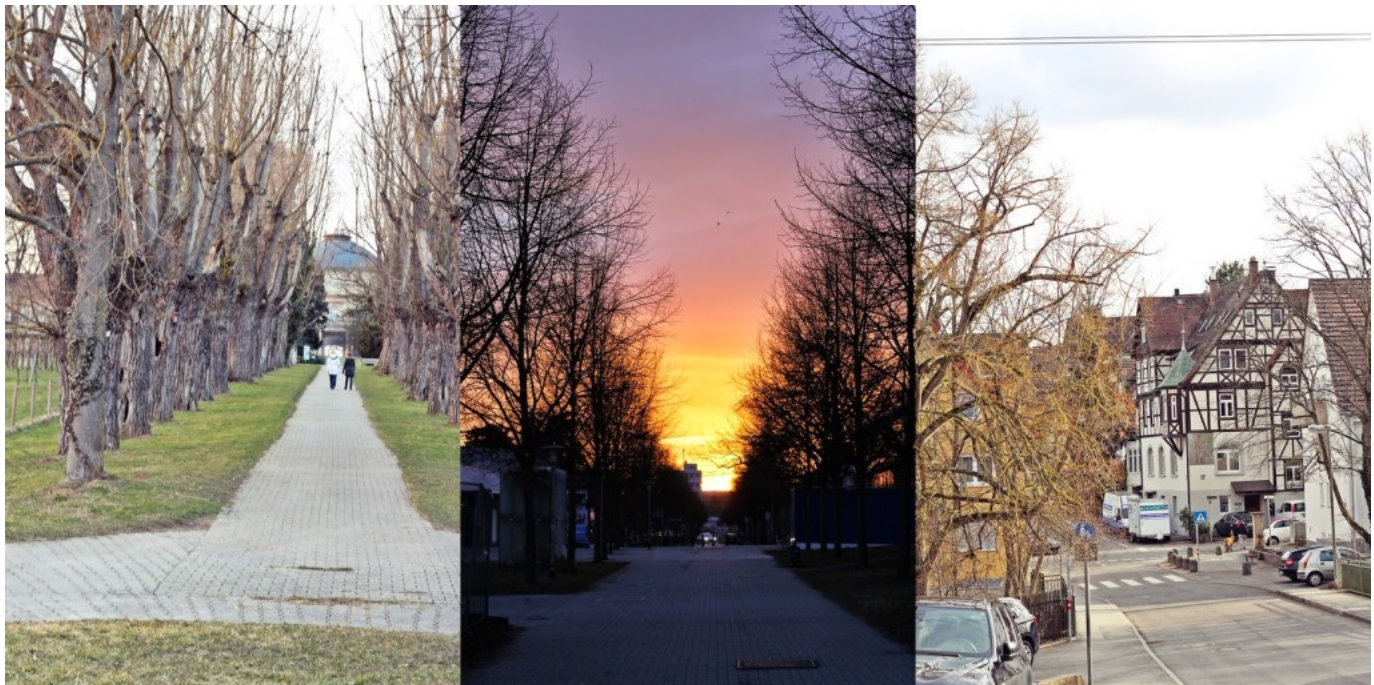

Kako idemo stariji tako su se i naši prioriteti promijenili i shvatili smo da ako želimo jednog dana imati obitelj, stan, uštedevinu i na kraju krajeva dostojanstvenu mirovinu moramo neke stvari

promijeniti.

U firmama u kojima smo radili u Hrvatskoj smo se lijepo prijateljski pozdravili, odradili pošteno otkazne rokove i sve što se od nas tražilo, i to čak uz priliku da se tu i vratimo ako nam ovo ne upali ;)

Moram samo reći da u vremenu kad smo dali otkaz nismo imali niti stan, niti posao u gradu koji smo si odabrali. Ali imali smo prijatelje kojima dugujemo jako puno toga :) Također, imali smo želju za poslom, želju da radimo i zaradimo kao i jako dobro znanje jezika - njemačkog jezika.

Odlučili smo se za Stuttgart jer sam se ja na jednom putovanju zaljubila u ovaj prekrasan grad pun zelenila, ljudi iz cijelog svijeta i dobre volje :) Na kraju smo završili u predgrađu, to nije u Plieningenu.

Uz životopise, molbe i preporuke na njemačkom jeziku krenuli smo napadati web stranice sa oglasima za posao. Nakon brdo odbijenica stigao je i prvi poziv na razgovor za posao. Ukrcala sam se kasno navečer u autobus sa jednim koferom i eto, nakon 12 sati vožnje i sat i pola razgovora imala sam posao. Nisam ni sama mogla vjerovati, Ovih dana počinjem raditi, kolege su ljubazni, ljudi u banci su ljubazni, ako nešto ne znam pitam i svi mi odgovore.....

Ne?u re?i da je Njema?ka obe?ana zemlja, ali moje mišljenje je ako znate jezik i želite raditi pokrenite se jer vam nitko ne?e sve ovo servirati na pladnju. Nitko ne?e vas zvati, i nuditi vam posao i stan. Napravite plan u glavi ako želite oti?i, pripremite se na sve mogu?e dobre i loše situacije jer vjerujte mi bit ?e ih. I bit ?e puno straha, bar je tako bilo kod mene.

Osje?ala sam strah od novih ljudi, od novog grada, nove države...ali prešla sam preko tog straha jer znam da želim nešto više, nešto bolje za sebe i svoju obitelj.

I evo, sad sam tu....još malo i idem u stan koji smo iznajmili uz pomo? novog šefa, još ?ekam završne papire ali sve nekako ide svojim tokom.

Zasada je to to od mene...pokušavam pisati ovaj post već 3 tjedna i nikako. Nisam znala kako da osje?aje preto?im u rije?i i nadam se da sam uspjela.

Ovo nije moje zadnje pisanje o životu ovdje, zato sam i napravila redizajn bloga gdje je sve sada

Just Cake The Cupcake

Life is uncertain, eat dessert first!

<http://www.justcakegirl.com>

malo preglednije i lakše za pronajti. Ukoliko imate još prijedloga oko dizajna pišite mi na Facebook stranicu bloga, u komentar ovdje ili na mail justcakegirl@gmail.com :)

Vidjet ćemo kako će se blog dalje razvijati, definitivno ostaje sve po starom osim činjenica da sam otvorila blog identičan ovom ali na njemačkoj adresi <http://jctcdeutsch.blogspot.de/> na njemačkom jeziku pošto mi je to dugo bila želja.

Kad se smjestim stižu novi recepti na blogu, novi video recepti za YouTube kanal, neke nove suradnje i svašta nešto za sve vas.

Nadam se da ostajete samnom i dalje, iako nisam u Hrvatskoj :)